

Arrest

nr. 293 312 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 augustus 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van

26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken vastgesteld werd (RvV 30 maart 2021, nr. 251 833, beschikking in de zaak 253 744) en de commissaris-generaal ook heden opnieuw pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Zo heeft hij, na te zijn teruggekeerd in oktober 2021 naar Griekenland het land reeds opnieuw verlaten na ongeveer een maand (verklaring volgend verzoek, punt15; NPO, p. 6).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken,

hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zo bleken de pogingen die hij deed om tewerkstelling te vinden in die korte periode verder ook beperkt nu hij zich louter focuste op het vragen naar werk in winkels van Arabieren, van Pakistanen en Egyptenaren. Verzoeker ging niet naar bureaus voor tewerkstelling of interimkantoren in Griekenland, daar deze volgens hem niet zouden bestaan (NPO, p. 8-9). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift poneert, vond hij vond overigens wel degelijk huisvesting. Voor zijn eerste vertrek naar België in 2020 huurde hij samen met andere jongeren huizen (RvV 30 maart 2021, nr. 251 833, beschikking in de zaak 253 744), en bij zijn terugkeer naar Griekenland in 2021 kon hij in een gezamenlijke huurwoning alsook bij een vriend verblijven (verklaring volgend verzoek, punt 16; NPO, p. 6-7). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen toegang zou hebben tot huisvesting in Griekenland. Waar verzoeker verklaart dat hij in Griekenland geen beroep kon doen op de Griekse autoriteiten toen hij werd aangevallen, blijft hij bij blote beweringen. Noch wat betreft de beweerde gebeurtenissen noch wat betreft eventuele ernstige pogingen die hij heeft ondernomen om bescherming af te dwingen, brengt verzoeker overtuigende stavingstukken neer. Hij zou zich overigens tot slechts één politiekantoor hebben gewend en deed verder geen poging elders klacht neer te leggen en bescherming te zoeken. Verder kan verzoeker niet zonder meer stellen dat hij geen toegang had tot medische en/of psychologische zorg, nu hij verklaarde dat hij nooit medische zorgen nodig had in Griekenland (NPO, p. 16-17).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

5. Waar verzoeker in het verzoekschrift de geldigheid van zijn beschermingsstatuut in vraag stelt, aangeeft dat hij niet langer over een Griekse verblijfstitel beschikt en de moeilijkheden aankaart voor teruggekeerde statushouders om hun verblijfsvergunning in Griekenland te hernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem op 15 november 2019 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot november 2022 (Eurodac Marked Hit van 5 januari 2022; NPO, p. 14; map met documenten, Griekse verblijfsdocumenten). De geldigheid van zijn verblijfsvergunning blijkt dan ook verstreken te zijn. De Raad wijst er evenwel op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou kunnen genieten. Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder niet blijken dat hij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Tevens beschikt hij over een netwerk in Griekenland nu hij onderdak en hulp kreeg van vrienden in Griekenland en kon hij tevens beroep doen op financiële steun van zijn broer in België (NPO, p. 8, 9; verzoekschrift, p. 8), die hij eventueel opnieuw zou kunnen aanspreken om te vermijden op straat terecht te komen ten

gevolge van de administratieve obstakels waarmee hij mogelijks kan worden geconfronteerd bij het hernieuwen van zijn verblijfsdocumenten.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Niettegenstaande hij verklaarde dat hij psychologische moeilijkheden heeft gekend en hij hiervoor in België psychologische hulp heeft gekregen waarbij hem medicijnen werden voorgeschreven zoals blijkt uit de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde – summier opgestelde – medische documenten, blijkt niet dat hij hier vandaag nog nood aan heeft nu hij vrijwillig stopte met verdere behandeling en zich tot alternatieve methoden wendde zoals meditatie (NPO, p. 15-16). Hij verklaart zelfs uitdrukkelijk dat hij zich goed voelt en geen psychische problemen meer heeft (NPO, p. 16). Hij toont evenmin aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psycho-medische ondersteuning. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

6. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

7. De verwijzing naar Nederlandse rechtspraak is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juli 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Vzp verwijst naar haar pleidooi en de stukken in de 3de zaak op de rol. Zij wordt psychologisch gevolgd, haar Griekse documenten, die ze nu voor het eerst bijbrengt zijn vervallen sinds nov. '22 (op vraag van de voorzitter stelt ze dat ze er niet eerder aan gedacht had en stelt niet te beseffen dat dit nuttig had kunnen zijn). Zij wijst op haar 3de stuk aangaande een dame met een Belgische verblijfstitel geldig tot 1 aug. '23: het gaat over haar echtgenote, die via gezinshereniging met haar vader in België toegekomen is. Het perspectief van terug te moeten naar Griekenland, de combinatie van haar zwakke geestelijke gezondheid, haar echtgenote hier, en de te verwachten problemen rond gezinshereniging in Griekenland schrikken haar af.”

5.1. Met voormelde argumentatie ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen concrete argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 20 juni 2023 opgenomen grond.

5.2.1. In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota kaart verzoeker de algemene problematische situatie in Griekenland aan van/voor personen die er internationale bescherming genieten en het gevoerde Griekse beleid en politieke klimaat aldaar. In de nota wordt o.a. uitgebreid verwezen naar en wordt het AIDA-verslag (update 2023) over Griekenland toegelicht. Daarnaast wordt er in de aanvullende nota verwezen naar en geciteerd uit rapporten en artikelen over de algemene situatie voor personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland, waarvan, net als van de informatie van AIDA, de weblink wordt bijgebracht.

5.2.2. In de beschikking van 20 juni 2023 erkent de Raad dat uit de eerder door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

5.2.3. De kernvraag is of de door verzoeker bijgebrachte informatie in zijn aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland dan hetgeen uiteengezet in de beschikking van 20 juni 2023.

5.2.4. Zoals door verzoeker terecht wordt opgemerkt, blijkt uit die recente informatie dat het beëindigen van het door de EU gefinancierde ESTIA II-programma eind 2022 een enorme en extra druk zet(te) op de (al schaars) voorziene huisvesting voor begunstigten van internationale bescherming en alzo hun toegang tot huisvesting in Griekenland. Begunstigten van internationale bescherming werden door het stopzetten van het programma gedwongen hun appartementen en andere voorzieningen te verlaten en zich naar kampen te begeven in afgelegen gebieden. Het aantal mensen dat op zoek moest naar huisvesting, en alzo de druk op de woningmarkt nam toe. In de bijgebrachte informatie wordt verwezen naar een vraag van het Europees parlement van 16 november 2022 gericht aan de Europese commissie, ongeveer een maand dus voor het eindigen van voormeld programma, waarin wordt gesteld dat volgens recente rapporten het stopzetten van het ESTIA II-programma zou leiden tot de uithuiszetting van ongeveer een 10 000-tal personen, met als gevolg dat veel mensen, en voornamelijk vele kwetsbare personen, hun huis(vesting) zouden verliezen en op straat zouden terechtkomen of op verafgelegen plekken en in kampen waar er minder vrijheid is en waar de levensomstandigheden veel slechter zijn, met een gebrek aan of gebrekkige toegang tot gezondheids-, onderwijs- of rehabilitatievoorzieningen.

Volgens de door verzoeker aangereikte informatie is er een gebrek aan informatie over de toegang voor statushouders tot huisvesting. Er wordt verwezen naar recent onderzoek waaruit blijkt dat 18 van de 64 bevroegde begunstigden van internationale bescherming dakloos zijn of zich in precare huisvestingsomstandigheden bevinden. Daarnaast is er voor 14 van die 64 begunstigden een prangend risico dat zij dakloos zullen worden (daar ze in een ESTIA-opvangplaats verbleven of in het opvangcentrum bleven nadat ze internationale bescherming kregen), wat, zo luidt de info, maakt dat 32 van de 64 oftewel de helft van de begunstigden van internationale bescherming in het onderzoek in een precare situatie verkeren wat huisvesting betreft. In principe en zoals wettelijk geregeld, hebben begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang tot huisvesting onder dezelfde voorwaarden en modaliteiten/beperkingen als onderdanen van een derde land die legaal in Griekenland verblijven.

De bijgebrachte informatie maakt voorts gewag van een beperkte accommodatie voor daklozen in Griekenland. Er is (hiervoor) geen aparte opvang voorzien voor erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden. Er wordt evenmin een financiële steun voorzien voor kosten van levensonderhoud. Als voorbeeld wordt Athene aangehaald waar er slechts vier opvangplaatsen zijn voor daklozen, inclusief Griekse staatsburgers en derdelanders die legaal op het grondgebied verblijven. Statushouders kunnen hier onderdak vragen, maar dat is uiterst moeilijk aangezien die opvangvoorzieningen steeds overbevolkt zijn en er constant nieuwe aanvragen binnenstromen. Zij die op zoek zijn naar huisvesting, maar onvoldoende financiële middelen hebben om iets te huren blijven dakloos of verblijven in verlaten gebouwen of overbevolkte appartementen die vaak onderverhuurd worden, zo stelt het rapport van AIDA van 2023, gebaseerd op on field onderzoek.

In een luik 'terugkeer van begunstigden van internationale bescherming naar Griekenland', vermeldt het AIDA-rapport van 2023 dat bij aankomst op de luchthaven in Athene terugkeerders enkel een document krijgen, in het Grieks opgesteld, waarin zij naar de regionale asielinstantie in Attica worden verwezen.

Er wordt in de informatie op gewezen dat enerzijds verschillende rechtbanken in landen als Duitsland, Nederland en België een halt hebben toegeroepen aan de terugkeer van begunstigden van internationale bescherming naar Griekenland, terwijl anderzijds rechtbanken in landen zoals Zwitserland en Noorwegen van oordeel zijn dat de situatie er voor begunstigden van internationale bescherming niet indruist tegen het verbod op een onmenselijke en vernederende behandeling. Vervolgens wordt in de informatie dieper ingegaan op bepaalde van die rechterlijke beslissingen.

Wat werk(gelegenheid) betreft, hebben begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op eenzelfde wijze als de Griekse onderdanen een volledige en automatische toegang tot tewerkstelling. Dat is wettelijk bepaald. Niettemin zijn er volgens de beschikbare info, naast de hoge werkloosheidsgraad, obstakels die die toegang voor statushouders bemoeilijken. Hierdoor komt een deel in de informele economie terecht, waardoor zij geen toegang hebben tot sociale zekerheid en hun situatie onzekerder en kwetsbaarder is. De grote meerderheid van Griekse statushouders blijft zodoende aangewezen op de toebedeling van voedsel- en andere hulp en financiële ondersteuning om in hun levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit heeft mede een impact op het zich kunnen integreren en het vooruitzicht om dat te kunnen doen, zo luidt de informatie. Er zijn evenwel sinds enkele jaren concrete plannen om de toegang tot de arbeidsmarkt voor begunstigden van internationale bescherming te verbeteren, zoals een trainingsprogramma voor 8000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal-Macedonië in samenwerking met de minister van Werkgelegenheid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8000 vluchtelingen in samenwerking met de minister van Landbouw, doch deze plannen dienen in de praktijk nog omgezet te worden. De bijgebrachte informatie maakt voorts gewag van obstakels in de aflevering van het taxregistratienummer (AFM); zonder heeft men geen toegang tot de arbeidsmarkt en kan men zich niet registreren als werkloze. Statushouders die niet in het bezit zijn van een verblijfskaart en/of dakloos zijn, kunnen geen AFM verkrijgen. Volgens het laatste AIDA-rapport is er weinig informatie inzake de werkgelegenheid van begunstigden van internationale bescherming, en zou bepaald recent onderzoek aantonen dat van de 64 bevroegde begunstigden van internationale bescherming slechts 14 op dat ogenblik aan het werken waren en maar 23 van de 64 het laatste half jaar hadden kunnen werken.

Wat betreft toegang tot onderwijs blijkt o.a. dat kinderen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland toegang hebben tot publieke onderwijsinstellingen en het merendeel van hen schoolloopt en dat volwassen begunstigden van internationale bescherming op dezelfde wijze als legaal in Griekenland verblijvende derdelanders toegang hebben tot onderwijs en trainingsprogramma's. Er worden een aantal taalcursussen Grieks voorzien door universiteiten, sociale organisaties en taalcentra,

doch volgens UNHCR kan het merendeel van de vluchtelingen in Griekenland geen taallessen of integratieprogramma's volgen. Een pilootprogramma Griekse les georganiseerd door AMIF sedert begin 2008 werd opgenomen in het HELIOS-project en sedert juni 2019 maakt het ook deel uit van het programma van IOM en zijn partners. Uit de informatie blijkt tevens dat Athene regelmatig Griekse taalcursussen organiseert voor volwassen immigranten alsook IT-programma's voor onder meer meerderjarige vluchtelingen.

De Griekse wetgeving voorziet daarnaast in een gelijke toegang tot sociale zekerheid voor erkende vluchtelingen als begunstigden van subsidiaire bescherming. De wet voorziet dat zij zonder onderscheid dezelfde rechten genieten als en de nodige sociale steun krijgen zoals Griekse onderdanen. Blijkens de informatie die voorligt, zorgen bureaucratische barrières er evenwel voor dat niet alle statushouders toegang hebben tot die sociale rechten en steun. Zo is het voor sommigen soms onmogelijk om bepaalde vereiste documenten te (kunnen) bekomen. Daarnaast kunnen bepaalde sociale toelages pas bekomen worden na het aantonen van een jarenlang ononderbroken wettig verblijf in Griekenland. Voor een sociale toelage voor alleenstaande moeders dienen dan weer bepaalde documenten uit het land van herkomst te worden voorgelegd, hetgeen in de praktijk evenwel niet voor eenieder mogelijk is. Begunstigden van internationale bescherming kunnen overigens geen studiebeurs krijgen, daar dit wettelijk enkel is voorzien voor Griekse staatsburgers en EU-onderdanen. Ze hebben wel recht op en toegang tot het gegarandeerd minimuminkomen.

Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland hebben voorts op dezelfde wijze als Griekse staatsburgers toegang tot gezondheidszorg. De publieke gezondheidssector staat echter onder grote druk door de (jarenlange) grote besparingen en heeft niet de capaciteit om voor eenieder, lokale bevolking en migranten, de benodigde gezondheidsvoorzieningen te (kunnen) voorzien. Daarnaast verhinderen administratieve obstakels zoals de uitgifte van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) de toegang tot gezondheidszorg. De informatie duidt tevens op een ministeriële beslissing die inging vanaf 16 maart 2022, bepalende dat het voorschrijven van medicatie, therapeutische sessies en diagnose-onderzoeken voor patiënten zonder ziekteverzekering enkel nog maar mogelijk is via artsen van publieke ziekenhuizen en primaire/eerstelijns-zorginstellingen. Er wordt op gewezen dat dit het merendeel van de begunstigden van internationale bescherming treft aangezien de meesten van hen geen ziekteverzekering hebben en dus niet langer op consulatie zullen kunnen gaan in privépraktijken.

Verder wordt in de aanvullende nota verwezen naar een internationaal persbericht over het door de EU gefinancierde HELIOS-programma, voor personen die asiel hebben gekregen in Griekenland, waarbij er o.a. op wordt gewezen dat men reeds over huisvesting moet beschikken om voor dit programma in aanmerking te komen, terwijl de toegang tot huisvesting problematisch is.

Tevens wordt verwezen naar en geciteerd uit een artikel omtrent het beleid in het door de EU gesteunde 'Closed Controlled Acces Centre' (CCAC) op Lesbos om geen voedsel en water meer te geven aan volwassenen in het kamp die reeds internationale bescherming hebben verkregen of wier asielaanvraag definitief is geweigerd. Terwijl begunstigden van internationale bescherming in theorie gelijke toegang tot en rechten hebben als Griekse staatsburgers voor sociale voorzieningen, verhinderen bureaucratische obstakels dit, zo luidt het geciteerde stuk uit het artikel. Er wordt gewezen op de lange wachttijden voor het uitreiken van verblijfsdocumenten, reisdocumenten en een taxnummer, die de toegang voor statushouders tot de arbeidsmarkt en sociale voordelen verhinderen. Dit zorgt ervoor, gelet ook op de inflatie en hoge werkloosheidsgraad in Griekenland, dat vele statushouders geen andere manier hebben om aan voedsel te geraken dan die aangeboden in het CCAC. Toen het beleid bekend raakte, zijn ngo's zich beginnen inspannen om dit gat/gebrek door toedoen van de Griekse autoriteiten op te vullen. Dit betreft, gelet op de beperkte middelen van ngo's, enkel een tijdelijke oplossing en ze kunnen, zo vermeldt het artikel, meestal maar maximum één maaltijd per dag voorzien, minder dus dan mensenrechtelijk voorzien. Het CCAC kan bovendien op elk moment beslissen dat ngo's niet langer voedsel (mogen) uitdelen in het kamp, zo luidt het. Een verslag van INTERSOS HELLAS meldt dat sinds het stopzetten van het ESTIA-programma er een nieuwe golf van daklozen is die moeite hebben om te overleven en in hun basisbehoeften te voorzien. Volgens het rapport is de situatie in april 2023 nog steeds dezelfde, en zijn het ngo's die in tussentijd verder de voedselbedeling regelen, zoals het 'Food For All project' van INTERSOS HELLAS. Er is een aanzienlijke toename van het aantal voedselaanvragen, groter dan het aanbod, en het verslag maakt gewag van 2.366 personen op de wachtlijst. Het verband wordt gelegd met het stopzetten van het ESTIA-programma, waarbij erop wordt gewezen dat het tussen juni en november 2022 over meer dan 6.700 personen ging voor wie het ophield, waarvan een groot deel nadien geen opvang meer kon genieten, omdat zij internationale bescherming hadden gekregen dan wel negatieve beslissingen in het kader van hun asielaanvraag. Een

deel van hen belandt volgens de informatie in een situatie waarbij ze moeilijk of niet meer in basisbehoeften zoals eten en huisvesting kunnen voorzien. Een aantal van hen, en vooral vele begunstigden van internationale bescherming, vertrekken uit Griekenland naar andere landen in Europa. Wat betreft het gebrek aan (toegang tot) voedsel, wordt gesteld dat velen aangeven dat dit meerdere dagen per week het geval is, en voornamelijk begunstigden van internationale bescherming (be)treft.

De aanvullende nota wijst voorts op de verreikende nadelige gevolgen van voedselonzeekerheid, o.a. op psychologisch vlak. Er wordt ook nog gewezen op enkele systeembelemmeringen die vluchtelingen en migranten in Griekenland de toegang tot sociale toelages verhinderen. Hoewel begunstigden van internationale bescherming volgens de wet op dezelfde wijze als Griekse staatsburgers recht hebben op sociale steun, zorgen volgens de aangebrachte nota en informatie strenge regels/barrières ervoor dat in het bijzonder personen die nog maar net internationale bescherming hebben gekregen niet in aanmerking komen voor sociale toelages waardoor ze slechts op papier recht hebben op die voorzieningen. Verder wordt opnieuw gewezen op de lange wachttijden voor het vernieuwen van verblijfskaarten, die meer dan een half jaar in beslag kunnen nemen, terwijl begunstigden van internationale bescherming in die periode geen toegang hebben tot sociale zekerheid, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. In de aanvullende nota staat onder meer nog te lezen dat de Europese Commissie in januari 2023 Griekenland op de vingers tikte voor het niet handelen naar de verplichtingen opgelegd door EU-wetgeving. Daarnaast wordt nog gewezen op de recente en een van de dodelijkste schipbreuken in jaren in de Middellandse zee, en de harde politieke lijn in Griekenland, alsook de pushbacks waarover mensenrechtenorganisaties en journalisten berichten. De situatie in en het beleid van Griekenland zorgt ervoor dat duizenden statushouders het land (hebben) verlaten en naar andere landen in Europa zijn getrokken. Zo zouden in de periode tussen juli 2020 en juli 2021, 17.000 Griekse statushouders in Duitsland om internationale bescherming hebben verzocht. Er wordt in de aanvullende nota nog (maals) gewezen op rechterlijke beslissingen in Duitsland en Nederland om de terugkeer naar Griekenland van personen die opnieuw om internationale bescherming verzoeken te blokkeren vanwege het risico op een onmenselijke en vernederende situatie bij terugkeer.

5.2.5. Ofschoon de door verzoeker per aanvullende nota aangebrachte informatie actueler is dan en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking van 20 juni 2023, laat deze landeninformatie evenwel niet toe, te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.3.1. In de beschikking van 20 juni 2023 wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op die eerder met betrekking tot zijn persoonlijke situatie gedane beoordeling. Zo rept hij ter zitting met geen woord over de vaststellingen in de beschikking, die hogervermeld geciteerd staan te lezen, zoals o.a. dat zijn houding en handelen tijdens zijn kortstondige terugkeer naar Griekenland erop wijzen dat hij geenszins van plan was om in

Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, gezien hij na zijn terugkeer naar het land in oktober 2021 Griekenland al ongeveer een maand later opnieuw verliet, dat hij niet aantoonde dat hij geen toegang zou hebben tot huisvesting, en dat hij niet zonder meer kan stellen dat hij geen toegang had tot medische en/of psychologische zorg, gelet op zijn verklaring ten aanzien van de commissaris-generaal dat hij nooit medische zorgen nodig had in Griekenland. Verzoeker gaat niet, laat staan concreet in op die vaststellingen, doch laat deze onverlet/onbeantwoord, waardoor deze onverminderd gehandhaafd blijven.

5.3.2. Waar verzoeker ter terechtzitting (bij aanvullende nota) zijn Griekse verblijfsdocumenten neerlegt, hij erop wijst dat deze sinds november 2022 vervallen zijn en aangeeft dat hij er niet eerder aan had gedacht deze neer te leggen en niet beseftte dat dit nuttig had kunnen zijn, lijkt hij geheel uit het oog te verliezen dat hij die betreffende Griekse verblijfspapieren (zie AD 281 383, map 5 'documenten', stuk 2 'Griekse verblijfskaart') wel degelijk al heeft neergelegd. Daarenboven werd hiermee rekening gehouden in de beschikking:

"Waar verzoeker in het verzoekschrift de geldigheid van zijn beschermingsstatuut in vraag stelt, aangeeft dat hij niet langer over een Griekse verblijfstitel beschikt en de moeilijkheden aankaart voor teruggekeerde statushouders om hun verblijfsvergunning in Griekenland te hernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem op 15 november 2019 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot november 2022 (Eurodac Marked Hit van 5 januari 2022; NPO, p. 14; map met documenten, Griekse verblijfsdocumenten). De geldigheid van zijn verblijfsvergunning blijkt dan ook verstreken te zijn. De Raad wijst er evenwel op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou kunnen genieten. Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder niet blijken dat hij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Tevens beschikt hij over een netwerk in Griekenland nu hij onderdak en hulp kreeg van vrienden in Griekenland en kon hij tevens beroep doen op financiële steun van zijn broer in België (NPO, p. 8, 9; verzoekschrift, p. 8), die hij eventueel opnieuw zou kunnen aanspreken om te vermijden op straat terecht te komen ten gevolge van de administratieve obstakels waarmee hij mogelijks kan worden geconfronteerd bij het hernieuwen van zijn verblijfsdocumenten."

Verzoeker gaat hier dus geheel aan voorbij. Hij laat na argumenten bij te brengen die op het voorgaande een ander licht werpen.

Het doel van een vraag tot horen, waarmee men aangeeft het niet eens te zijn/niet in te stemmen met de inhoud van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin om concreet te duiden met wat (precies) en waarom men het niet eens is met de inhoud van die beschikking 39/73 en dit middels een concreet antwoord toe te lichten. In alle redelijkheid kan en mag er

van worden uitgegaan/verwacht, en is het zelfs vanzelfsprekend, dat diegene die een verzoek tot horen indient na een beschikking 39/73 dan ook een grondige lezing heeft gehouden van en dus kennis heeft van de inhoud van die beschikking. De vaststelling dat verzoeker er niet alleen aan voorbijgaat dat hij zijn Griekse (verblijfs)documenten al wel (degelijk) eerder heeft bijgebracht in het kader van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming, en dat over die documenten en daarenboven over zijn argumentatie in het verzoekschrift over het verstrijken ervan reeds werd geoordeeld in de beschikking van 20 juni 2023, zoals uitvoerig in die beschikking staat te lezen, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook staat vast en wordt vastgesteld dat verzoeker die betreffende vaststellingen in de beschikking niet ontkracht of weerlegt, nu hij er geheel aan voorbijgaat en hij bovendien zelfs blijkt geeft die beoordeling niet of minstens niet correct/goed te hebben gelezen.

Bij die door verzoeker eerder al (in het kader van de administratieve procedure van huidig verzoek) op 26 juli 2022 neergelegde documenten, bevindt zich, naast zijn Griekse verblijfskaart, voorts onder meer nog zijn Grieks reispaspoort. Dit document blijkt nog geldig te zijn tot 11 juli 2025 (zie AD 281 383, map 5 'documenten', stuk 3 'Grieks reisdocument'). Deze vaststelling is o.a. relevant in het kader van de terugkeer naar Griekenland.

Overigens strookt verzoekers opmerking ter terechtzitting niet te beseffen dat het nuttig had kunnen zijn documenten zoals zijn Griekse verblijfskaart al eerder neer te leggen, niet met de medewerkingsplicht die op hem rust. Verzoeker werd eerder al en van in het begin van zijn procedure verzoek om internationale bescherming op het belang van het neerleggen van (zulke) documenten gewezen. Dit geldt des te meer nu het thans zijn derde verzoek om internationale bescherming betreft, en hij tijdens zijn twee vorige verzoeken al meermaals en uitdrukkelijk op het belang van het aanbrengen van stukken in het kader van zijn verzoek om en verklaarde nood aan internationale bescherming werd gewezen. Verzoekers argument is dan ook bijzonder vreemd en getuigt van een gebrek aan ernst en medewerking.

5.3.3. Verzoeker wijst daarnaast ter zitting op de aanwezigheid van zijn echtgenote hier in België. De op zitting neergelegde aanvullende nota bevat een kopie van de Belgische verblijfskaart (type: tijdelijk verblijf) van een vrouw, volgens het document geboren in Gaza en met de naam A. S. S. A., van wie verzoeker stelt dat het zijn vrouw is die via gezinshereniging met haar vader in België is toegekomen. De Belgische verblijfskaart werd uitgereikt in juli 2022 en was geldig tot 1 augustus 2023. Verzoeker toont niet aan dat de verlenging van de verblijfskaart aangevraagd werd.

Wat verzoekers argumentatie ter terechtzitting betreft dat problemen rond gezinshereniging in Griekenland hem afschrikken, wijst de Raad erop dat eventuele problemen inzake gezinshereniging voor statushouders in Griekenland niet aantonen dat begunstigden van internationale bescherming zoals verzoeker hierdoor aan een met artikel 4 van het EU-Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zouden worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zouden/dreigen te belanden in Griekenland. Dit gegeven op zich bereikt als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien blijkt niet dat statushouders in Griekenland geen gerechtelijke of andere stappen zouden kunnen ondernemen indien zij menen dat hen onterecht de toegang tot een dergelijke procedure wordt onzegd of bemoeilijkt. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de inbreuk op zijn gezinsleven in Griekenland niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar Griekenland een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

5.3.4. De aanvullende nota bevat daarnaast een attest van psychologische opvolging van 10 juli 2023, waarin de klinisch psychologe schrijft verzoeker op 29 juni 2023 en 6 juli 2023 op consultatie te hebben gehad in het kader van een therapeutische opvolging voor diens angsten-depressie en het wenselijk is deze verder te zetten. Het attest bevat geen verdere informatie, naast de vermelding dat het attest op vraag van verzoeker werd opgesteld.

Daargelaten dat verzoeker, zoals in de beschikking van 20 juni 2023 werd opgemerkt, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, liet optekenen zich goed te voelen en geen

psychische problemen te hebben (NPO, p. 16), doch dit onderhoud van 26 juli 2022 en dus meer dan een jaar geleden dateert, toont verzoeker met voormeld kort en algemeen attest inzake zijn psychologische opvolging recent hier in België niet aan over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken die hem zou verhinderen om in Griekenland zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus die hem daar werd toegekend. Bovendien werd er eerder in voornoemde beschikking al op gewezen en vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psycho-medische ondersteuning.

Zoals eerder opgemerkt komt het verzoeker toe, die eerder aangaf dat hij nooit medische zorgen nodig had in Griekenland (NPO, p. 16), om in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland, doch hij blijft hiertoe in gebreke bij gebreke aan effectieve pogingen hiertoe. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen zoals o.a. (toegang tot) de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Dit werd reeds eerder vastgesteld en uitgebreid uiteengezet in voormelde beschikking. Verzoeker werpt hier met voormeld attest van een psycholoog en door voor het overige zeer algemeen, zonder meer, van een zwakke geestelijke gezondheid te gewagen, geen ander licht op.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS